

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D a JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. v právní věci žalobce: **A. E. E.**, zastoupený JUDr. Athanassiosem Pantazopoulos, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1510/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 A 123/2010 - 179, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, Ředitelstva služby cizinecké policie ze dne 8. 9. 2010, č. j. CPR-6795-1/ČJ-2010-9CPR-C215, jimž bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ze dne 8. 4. 2010, č. j. CPPH-061910/CI-2008-60, o zamítnutí žádosti stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť se dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K tomuto návrhu uvedl, že jej podává z důvodu, že pokud by měl na základě výkonu nebo jiných právních následků napadených správních rozhodnutí okamžitě opustit Českou republiku, představovalo by to pro něj a jeho rodinu nenahraditelnou újmu. K výzvě kasačního soudu ke konkretizaci důvodů, pro které žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, pak právní zástupce stěžovatele uvedl, že stěžovateli byl udělen výjezdní příkaz do 6. 9. 2013 a evidentně mu hrozí vyhoštění.

[3] Před samotným posouzením tohoto návrhu Nejvyšší správní soud k institutu odkladného účinku uvádí následující. Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (v daném případě

se žalovaný k návrhu nevyjádřil). Podle odst. 3 citovaného ustanovení se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

[4] Nejvyšší správní soud v první řadě připomíná, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

[5] Ve smyslu právě uvedeného tak lze konstatovat, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek, tj. kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku nese v dané věci stěžovatel.

[6] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy. Uvedené požadavky však stěžovatel v posuzovaném případě nesplnil. Současně se žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tvrdil, že mu byl udělen výjezdní příkaz do 6. 9. 2013 a že mu „*evidentně hrozí vyhoštění*“, o čemž podle něj svědčí oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 7. 6. 2013 vydané Krajským ředitelstvím Policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort pod č. j. KRPA-216907/ČJ-2013-000022. Žádné další důvody žalobce neuvedl. Pokud však probíhá správní řízení o správním vyhoštění žalobce, může žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění podat odvolání, které má odkladný účinek a proti rozhodnutí o odvolání může podat žalobu, která má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, pokud nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

[7] Charakter odkladného účinku spočívá v jeho mimořádnosti, přičemž především platí zásada presumpce správnosti rozhodnutí správních orgánů, resp. soudů. Je toliko na stěžovateli, aby soudu předložil všechny argumenty, na základě kterých se domnívá, že by výkon rozhodnutí znamenal pro něj nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám. Pokud tak stěžovatel neučinil, sám se vystavuje riziku, že jeho právní sféra bude negativními důsledky napadeného rozhodnutí zasažena. V daném případě přitom jde o přezkoumání rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, Ředitelstva služby cizinecké policie ze dne 8. 9. 2010, č. j. CPR-6795-1/ČJ-2010-9CPR-C215, jimž bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ze dne 8. 4. 2010, č. j. CPPH-061910/CI-2008-60, o zamítnutí žádosti stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, přičemž žaloba proti němu podaná byla městským soudem napadeným rozsudkem zamítnuta a o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku městského soudu má na základě kasační stížnosti žalobce rozhodnout Nejvyšší správní soud.

[8] V samotné skutečnosti, že stěžovateli hrozí vyhoštění z území České republiky v žádném případě nelze bez dalšího spatřovat důvod pro vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti. Případné vyhoštění stěžovatele do Kamerunu s sebou samozřejmě nese značné riziko, že stěžovatel skutečně bude zasažen na svých právech. Bez ohledu na tuto skutečnost však přesto nelze připustit, aby stěžovatel rezignoval na uvedení konkrétních důvodů, které zavádají příčinu pro přiznání odkladného účinku v jeho individuálním případě. Nepochybně si přitom lze představit množství důvodů, které stěžovatel mohl uvést na podporu svého tvrzení. Neučinil-li tak, a ve svém návrhu neuvedl jediný důvod pro přiznání odkladného

pokračování

účinku kasační stížnosti a svůj návrh opřel pouze o obecná tvrzení bez jakékoliv konkretizace újmy, která mu údajně hrozí, není úkolem zdejšího soudu, aby tyto důvody sám vyhledával za stěžovatele.

[9] Vzhledem k uvedenému proto Nejvyšší správní soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 2. září 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu